

mallorca socialista

N.º 32 gener 1981/30 pts.

EDITORIAL

MALLORCA, FUTUR ZERO

El nacionalisme no és, a la Mallorca d'avui, una nostàlgica quimera teixida d'enyorances estantisses. Fondament arrelats en el nostre país, assumim plenament una història, una cultura, una llengua per elaborar un projecte dinàmic de futur. El nostre nacionalisme esmicola el cofoi provincialisme imposat als mallorquins per segles de dominació centralista i despersonalitzadora. Es afirmant-nos en la nostra pròpia història com deixam d'ésser súbdits submissos del poder de Madrid per esdevenir ciutadans d'una Mallorca que retroba altra vegada la seva veritable personalitat nacional. Però la recuperació de la nostra nació exigeix alhora una revisió profunda de les estructures socials i econòmiques del país. La persistència en sistemes caducats és tancar el futur de Mallorca.

Es en el doble front de la lluita nacional i del canvi de societat que el PSM aglutina tots els mallorquins disposats a treballar per una Mallorca alhora més lliure i més justa. Sense un nou ideal de societat el nacionalisme a Mallorca no passaria d'ésser un conservadorisme endolcit per un culturalisme nostàlgic i fòssil. Sense l'afirmació nacional de Mallorca els idearis socialistes a la nostra illa estan destinats a la via morta del surrealisme. Són vies mortes, camins que acaben en el desert. I no és això que volem els "nous mallorquins".

El nostre projecte nacional per a Mallorca és concreta, a nivell institucional, en l'Estat Autònom. Res del centralisme endolcit de "l'Estat de les Autonomies". Res de federalisme endolcit de "l'Estat de les Autonomies". Res de federalismes fabricats des de Madrid. Recuperació de les institucions d'autogovern robades per la força de les armes de Felip V, adaptades a les necessitats d'una societat alhora europea i mediterrània del segle XX: Mallorca. Autogovern aconseguit mitjançant la participació popular que ha de culminar en la reconstrucció d'una estructura estatal pròpia, esmicolada per la conquesta militar i suplantada per l'Estat centralista nascut a partir del Decret de Nova Planta. Un Estat Autònom on Mallorca exerceixi plenament el dret a l'autogovern. I és des de la nostra afirmació nacional que retrobarem la unitat, plural i diversa, dels Països Catalans. Una nació que fou i que ha de tornar a ser.

El perill més greu per a la recuperació nacional de Mallorca és aqueixa burgesia local provinciana, submissa i dependent. Enlleuonada pel poder de Madrid és incapaç de reconèixer els seus propis interessos i crear altra alternativa política que un sucursalsisme més o menys vergonyant. A nivell de futur segueix aferrada al "desarrollismo" de signe turístic, talment com si qualsevol dia s'hagues de repetir la febre d'or dels anys seixanta. Ignora la dinàmica històrica, social i econòmica del món modern. I projecte sobre el futur de Mallorca tota la seva miopia analfabeta. Ignora un món tocat per la crisi general, l'encariment de l'energia, la desocupació creixent. Desconeix la necessitat d'articular una economia mallorquina adient amb el context internacional. Quan hauria de revifar l'estructuració del nostre precari sector industrial, el deixa enfonsar-se dins la crisi. Quan la pagesia demana alhora capitals i imaginació per afrontar una revisió en profunditat que li permeti demà jugar un paper dins el Mercat Comú, la resposta és el regateig o el silenci.

I és que la nostra burgesia es troba avui fossilitzada dins un model de societat fonamentada absolutament en el turisme. I en un turisme destructiu, devorador insaciable de tots els recursos de l'illa. Mentre els pous dels horts pagesos se salinitzen seguin creant hotels i urbanitzacions àvids d'aigua fins a l'infinit. Mentre el Mediterrani es troba en perill de mort, la burgesia mallorquina hi contribueix inaugurant per tot el nostre litoral una cadena d'innombrables ports esportius, verdaderes tombes d'aigua a major glòria dels nostres "domingueros" de la mar. I com a culminació de l'holocaust la llum verda a la urbanització de Sa Dragonera. Una monstruositat on es combinen harmònicament el centralisme i els interessos de la burgesia local. Una burgesia sense futur com a classe que fabrica una Mallorca sense futur.

Però la lluita dels qui volem "una nova societat, una nova nació" per a Mallorca continua obrerta. El PSM serà present a totes i cada una de les accions per enderrocar el projecte de genocidi contra Sa Dragonera. I combatrem sense repòs perquè som prou conscients de les dimensions del perill. Mallorca ha d'escollir entre el creixement zero i el futur zero. La burgesia mallorquina ha escollit la mort. El PSM ha escollit el futur: Dragonera lliure!

Prou especulació. Salvem Sa Dragonera!

Més d'un milenar de mallorquins es concentren a la Plaça Major de Ciutat convocats pel Partit Socialista de Mallorca a la Festa de la Diada Nacional de Mallorca, amb la actuació del Grup Sa Gabelle de Capdepera i els Valldemossa, així com el parlament del nostre militant Sebastià Serra. Amplia informació a les pàgines centrals.

EL SALVADOR: L'OFENSIVA MILITAR GUERRILLERA, ARA *per: Carlos Manera*

L'IMPOSSIBLE "TERME MITJÀ"

per: Vicent Ventura

Tots a la manifestació

dia 31 de gener

a la Plaça d'Espanya

mallorca socialista

Publicació del
Partit Socialista de Mallorca

Responsable-Coordenador:
Rafel Oliver Piguillen

Consell de Redacció:
Antoni I. Alomar
Bartomeu Carrió
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Col·laboradors:

Joan Adrover, Miquel Adrover, Victor Alomar, Miquel Alenyar, Guillem Adrover, Antoni Artigues Bartomeu Barceló, Joan Barceló, Maria Barceló, Victor Bonnin, Margalida Bujosa, Manuel Cabello, Antoni Cabrit, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, J. Dam Castilho, Juan José Cano, Jordi Carbonell, Joanot Colom, Jaume Corbera, Assumpció Cortés, Climent Garau, Antoni Garau, Ferran Gomila, Alfons Grech, Biel Frontera, Pere Jofre, Miquel Llambies, Josep Ma. Llompert, Macià Lladó, Isidor Marí, Francesc Mas, Joan Mas i Vives, Vicenç Matas, Santiago Miró, Bartomeu Mestres, Jaume Morey, Andreu Muriello, Josep Ma. Muntaner i Pascual, Bartomeu Mulet, Mateu Morro, Andreu Oliver, Gabriel Oliver, Magda Oranich Tomeu Payeras, Damià Ferrà-Ponc Plàcid Pérez, Josep Roselló, Pere Sampol, Antoni Serra, Jaume Santandreu, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Joan Torrens, Josep Tur, Sebastià Verd, Vicent Ventura.

Coordinador de "Presència i Opinió"
Gabriel Florit

Fotografies:
Arxiu "Mallorca Socialista", D.M.,
Pere Escales, Manolo Rivera.

Publicitat i Suscripcions:
Marcelino Fernández, Miquel Payeras.

Disseny, portada i fotografies:
Manolo Rivera

Edita:
Partit Socialista de Mallorca

Redacció i administració:
Carrer del Temple, 7. Ciutat de
Mallorca. Tels. 221414-221626.

Imprimeix:
Editora Balear, S.A.

Dipòsit Legal:
PM 511-77

Els escrits publicats per "Mallorca Socialista" no representen necessàriament la línia política del P.S.M., la qual es manifesta únicament a l'editorial.

NASSION (COMO LA MADRE) NO HAY MAS QUE UNA:?

Idò, vet aquí per a tots aquells qui s'havien fet ja il·lusions "rojo-separatistas" que a la fi sa (non) nou nada democràcia (oh la la, "democràcia de mis amores"!!!) espanyola reconeixia sa pluralitat nacional de s'estat, amb una relluente (per poc gastada, és clar) Constitució que fins i tot gosa parlar (ah! dimonis que afeblíreu sa fèrria voluntat hispànica i iberoamericana de Sus Señorías quan redactaren la Carta Magna de sa nostra redempció, en Banyeta vos estíreu a tots a l'inferrrrrrnnn!!!!) de "nacionalidades y rekkiones"; per a tots aquells, dic, que ja somiaven que la "España Una, Grande y Libre" (Present!) era fruita menjada, la veu clara i forta, precisa i obscura, ferma i perenne, del Govern Sentral (a) "La Vos de los Madriles", mos ha volgut recordar que "per secula seculorum" i des que el món va ser creat nostra nassión és única i indivisible, que la "NASSION" con majúsculas és —només y con efectos retroactivos— SPAIN (un luko a su alkanse, olé!).

Sí senyors, i és que aquí ja hi havia gent que s'havia fet il·lusions que tornàvem als "taifes" morescs. Ja n'hi havia que es veien com a Presidents (o Reis restaurats, qui sap!) de renaixents Catalunyaes, Euskadis, Galícies... o Mallorques e illes adyacents (amb Menorca i ses Pitífies o sense, senyor S.S.?), oblidats de la Madre Patria on

en temps immemorials "nunca se ponía el sol" i disposats a posar en pràctica l'encara no parida "Llei del Divorci", abandonant per a sempre més l'anxa Castella i les seves filials. O AGNUS DEI, QUI TOLLIS PECCATA MUNDI, gràties tibi per haver il·luminat the Suárez's Boys que hauran pogut així evitar que caiguem en la temptació de qualificar-mos a nosaltres mateixos com allò que no sabem encara (perquè és evident que posats a fer ses coses seriosament, es mallorquins no sabríem ben bé si dir-mos de "nacionalitat mallorquina" o de "nacionalitat balear" o de "nacionalitat catalana" o de "nacionalitat insular" o...). D'aquesta manera, tal temptació serà impossible per a nosaltres, perquè s'única nacionalitat possible que tendrem és, ha estat i serà (si el tiempo no lo impide y con el permiso de la autoridad incompetente) ESPAÑOLA (la ESPAÑOLA quando besa ummmmm, es que besa de verda). ALLELUIA! ALLELUIA! ALLELUIA! VITA NOSTRA SALVATA EST LUCE DIVINA QUAE ILLUMINAVIT MINISTRORUM CONSILIUM. (Per cert que sa "Comissió dels Onze" —se veu que no necessiten cap Judes per ser-ne DOTZE— podrà també oferir un Te Deum a la Seu, ja que sa salomònica decisió ministerial els evita haver de discórrer si finalment érem o no una nacionalitat o mos quedàvem en País Balear.)

La dita no seria completa, però, si es sempre benaventurats i clarividents ministres administradors de s'Administració administrativa del Mansanars no haguessin afegit a ses felices disposicions para el bien público de sus administrados (o s'éasse, NOLTROS) s'intenció —i s'intenció ja basta per esser pecat, diu la Santa Madre Iglesia— de presentar uns projectes de llei al Congrrrrresso de los Di-puta-dos (o puta-tres o puta-quatre, que no ve d'una) que posi a retxa ses "banderas rekkionales" i ses "lenguas vernáculas". Perquè... habrase visto que es catalans i es bascongs ja promovien més sus dialectos que la lengua nassional (que también sólo hay una)! Quina desfachatés! Cómo se puede tolerar que la lengua de Servantes, parlada poc més o mando en el món insivilitzat per devers 300 millones (entre grisos, militars, toreros, play-boys, terratinents, ex-ministres amb pensions vitalícies, monges, capellans, frares, lolas d'Espanya, cantaires, péreces de Tudela, fans i fens del Real Madrid, xarnegos, psoceros, Fragas, FN (Parabelum), sivils, Carrillos, Pinochets, Videlas, Stroessners, indis, quít-xues, guaranis, inques, maies, polissarios, negres de guinea, los últimos de Philipinas, Fideles, sandinistes, dictadors diversos, morts de fam, guerrillers, aturats, desenfeinats, emigrats, quinielistes, doñas collares, martí-neces bordius, pilares francos, i

la mayoría absoluta: analfabets i marginats), com es pot tolerar, deia, que aquesta "lengua" no sigui tan ben considerada per segons quines rekkiones autónomas que s'han atrevit darrerament a intentar impulsar tímidamente sa normalització des seu idioma propi? KAMAS DE LOS KAMASSES el Gobierno de su majestad permitirá que la LENGUA ESPAÑOLA passi a segon terme dins un sol bocí de terra conquistada! He dicho! I les banderes? Idóoooo... cuántas nassiones hemos quedao, que hay? Una? I cuántas lenguas hemos quedao que se promossionan? Una? Idó pues claro: banderita tu eres roka, banderita tu eres gualda...! I pus!!! Las banderas rekkionales, para las verbenas (de la Paloma, eh? Sin separatismos...). Ja lo disse el refrany: no quieres bandera, pues toma bandera i media! Que donde hay gallos no cantan gallinas!

I així, d'aquesta manera, sin prisas, pero con pausas, con passo firme y marcial, anirem construint nuestro nuevo Estado de Derecho (i tant, com hi haurem d'anar, de "derechos"!), nuestro ESTADO DE LAS AUTONOMIAS (adivina adivinansa: muchas autonomías distintas y una sola NASSION verdadera. Qué es? "De Isabel y Fernando, el espíritu impera...").

Jaume Corbera
i Pou

POSATS A REGALAR, REGALEM COSES NOSTRES.

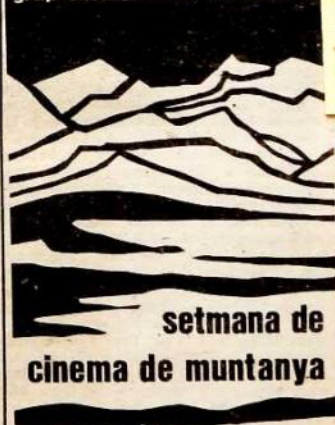

FLORA DE MALLORCA
NOVETAT! JA HA SORTIT EL QUART VOLUM
2.000 fotos en B/N i color
OBRA COMPLETA, 10.000 PTES.

... es venen
a les bones
llibreries

editorial
MOLL

grup excursionista de mallorca

Dilluns dia 12 de gener.

DES HOMMES ET DES MONTAGNES

SIFO - 1122
ALPS SUBTERRANI

Dimarts dia 13 de gener
SKI DE FONS
EL CONQUISTADOR DE L'INUTIL
ABISMES

Dimercres dia 14 de gener
DIRECTISSIMA AL YERUPAJA SUD,
6.438 m.
Dijous dia 15 de gener
IQUITOS I MACHU-PICHU
PATAGONIA LLUNYANA

Divendres dia 16 de gener
NEPAL, UN PARADIS AL PEU DE L'HIMALAIA
DHAILAGIRI 8.172 m.

totes les pel·lícules són de 16 mm. i començaran puntualment a les 20.15 hores.

FESTA DE L'ESTENDARD, DIADA NACIONAL DE MALLORCA

El recobriment nacional de Mallorca ha començat a fer camí. El 31 de Desembre ja no serà mai més una festeta municipal es-tantissa, barreja increíble de folklore, carnaval i relíquies. La Festa de l'Estendard simbolitza l'inici de la personalitat nacional de Mallorca, adscrita a l'àmbit històric, cultural i lingüístic dels Països Catalans. En peu d'igualtat i amb veu pròpia i irremunciàble.

Però la Festa de l'Estendard es troba molt lluny encara d'esser l'acte d'afirmació plena del poble de Mallorca. El folklore fals dels cavallets de coloraines inventats pel Sr. Ensenyat; el regust desagradablement oficialista que s'hi respira encara; el ridícul discurs de campanya electoral de batle Ramón Aguiló; etc. són alguns botons de mostra d'una frustració. La Festa de l'Estendard ha d'esser popular i de tot Mallorca. Deixen els folklores postissos, les medalles al coll i les peroracions electorals per a una altra avinentesa.

Malgrat tot, la Festa de l'Estendard ha començat a transformar-se ja en una Diada Nacional de Mallorca. A la majoria d'Ajuntaments de l'illa la pròpia senyera onajava com a signe d'afirmació de la nostra personalitat. El Sermó de la Conquesta fou una peça encaixada dins un procés de retrobar la pròpia identitat dels mallorquins. I sobretot el discurs sobre la Festa de l'Estendard que en el Saló de Sessions de Cort pronuncià l'intel·lectual nacionalista Joan Miralles. En una minuciosa exposició detallada els avatars històrics de la Festa. I acabà amb una reflexió sobre la urgència d'afrontar la tasca de la recuperació de la nostra llengua catalana, avui en perill greu.

El capvespre, a la Plaça Major, el PSM reunia més de mil persones per celebrar, sense interferències oficials, la seva Festa de l'Estendard: la Diada Nacional de Mallorca. En una soledat que ens enorgulleix. Hem dit que som els nacionalistes de Mallorca els qui faren la nació de Mallorca. Joan Miralles acabà amb un crit vibrant: "Visca Mallorca!". Esperem que demà sigui contestat amb entusiasme unànim per tot el poble de Mallorca.

A continuació publicam el text final del Pregó de la Festa de l'Estendard que realitzà Joan Miralles en el saló d'Actes de l'Ajuntament de Ciutat.

Quin ha estat el sentit original d'aquesta festa? Deixant la banda les interpretacions pseudo-històriques que s'han anat fent, sobretot en aquesta segona etapa, crec que no hi ha dubte que la festa del 31 de desembre, la festa de Sant Silvestre i de Santa Coloma ha significat, d'una manera tradicional, allò que ja indica el nom o noms populars amb què és coneguda. "Festa de la Conquesta", perquè commemora la trascendental conquesta de Mallorca, aleshores sota domini almohade, duita a terme pel rei Jaume I i les tropes que l'acompanyaven, i que dugué com a conseqüència un procés de canvi cultural, una aculturació, amb totes les seves conseqüències: canvi de llengua, religió, formes de vida, tècniques institucions i relacions socials, etc. "Festa de l'Estendard", perquè en aquesta festa era homenatjat el símbol reial de Jaume I i en general de la dinastia que regnava sobre totes les terres de la Corona d'Aragó, un símbol que naturalment, no era estrany, sinó que era sentit com a cosa pròpia, als repobladors de les nostres terres il·lenques, que, com sabem, provenien majorment de les comarques barcelonines, gironines i rosselloneses, i que parlaven la variant oriental de la llengua catalana.

Ara, a dues passes del segle XXI, ens podem demanar si després de set segles aquesta festa segueix tenint, i podrà tenir en el futur, qualque sentit, alguna utilitat cívica. Crec que és evident que les coses han canviat, i no poc, des que el rei Jaume I entrà, victoriós, amb les seves tropes per la porta de Bab al-Kofol.

I, naturalment, són diversos els episodis de la celebració que han passat a ser anacrònics. Tanmateix, no podem deixar de tenir en compte alguns símbols inqüestionables, que són el fonament de la nostra personalitat col·lectiva. I de nou em refereixo a l'estendard d'Aragó, un símbol que ens agermana amb les altres terres catalanoparlants que comparteixen una mateixa llengua i cultura. Aquesta llengua i cultura. Aquesta llengua que avui segueix essent la clau de volta de la nostra consciència col·lectiva que serveix d'eina d'intercomunicació personal i de vehicle de cultura il·lustrada i popular a tots els catalanoparlants. I no oblidem tampoc, ara que vivim, afortunadament, una nova etapa política, democràtica i autonomista, que avui és fa més necessari que mai posar els fonaments adequats al nostre futur autònom. Però, pensem que la recuperació dels senyals més bàsics de la nostra comunitat nacional no podran arribar mai a ser normals, i normal ve de norma, si no tenim, si no se'ns retorna el poder d'autogovern de què gaudíem temps enrere. Si no és així, si no hi ha suficient poder autònom, no hi haurà, perquè no n'hi pot haver, entre d'altres conseqüències, ni normalització lingüística ni cultural. I m'interessa recalcar particularment la qüestió de la llengua, perquè darrerament estam vivint una falsa sensació de normalitat, i la realitat és que la situació sociolingüística de la

nostra llengua a les Balears, sobretot a Palma i principalment en els àmbits formals i públics és greu, per bé que aquests darrers anys s'hagin fet alguns progressos; i això no ho hem d'amagar, de la mateixa manera que cap malaltia no pot atemorir el metge per encarnada que estigui. I és que la llengua no solament ha de ser coneguda teòricament, sinó que, a més, ha de ser usada, i en tots els àmbits, a nivell públic i privat, formalment i informalment. Es tracta d'un problema d'ús, d'un problema sociolingüístic d'una llengua, la nostra, la llengua catalana, que segueix essent la parenta pobre enfront del predomini acaparador i aclaparador del castellà, que segueix essent l'eina, l'instrument d'intercomunicació, almenys en gran part, a l'escola, a l'administració pública i als mitjans de comunicació de masses. I no hi ha dubte que fer que la nostra llengua sigui també normal en tots aquests àmbits només ho aconseguirem si entre tots la feim necessari per l'ús, tant els poders públics com el poble. Si no és així, i aquesta no és una opinió merament personal, sinó un concepte bàsic fonamental en sociolingüística, si la nostra llengua no es converteix també progressivament en eina normal en els àmbits formals i públics de la nostra terra, el seu destí serà, primer una relíquies més o menys pintoresca, per passar, a la fi, irremissiblement a la condició cadavèrica. Senyors, senyors, no és ver que la cultura no tenguí cap relació amb la Política, amb la Política en majúscules. La cultura no és un esperit de natura arcaica que res no tenguí a veure amb la terra. Ben al contrari, la cultura, popular i il·lustrada, segueix de prop les vicissituds del poder polític i de la classe que el sustenta. Es per això, i per moltes altres raons, que la recuperació del nostre poder d'autogovern és tan dramàticament necessària de cara a fer un país normal lingüísticament i culturalment parlant.

Es aquesta, crec, la utilitat cívica de la festa que celebrem avui, la diada que en agermana pels llaços lingüístics i culturals amb les terres d'allà deçà el mar, i la diada que any darrere any recorda que temps enrere forem un país autònom gràcies a les nostres pròpies institucions polítiques i socials, les quals ens foren arravatades, primer per la força de les armes, i, més tard, de manera lenta i dissimulada de vegades, i, ocasionalment, de manera brutal, amb la força dels decrets, conseqüència, tot això, d'una determinada manera, uniformitzadora i centralista, d'entendre l'estat espanyol. Aquesta crec que és la immensa lliçó històrica que avui, després de set segles i mig, segueix posseint aquesta commemoració. Voldria, amb les meves paraules, haver-vos assabentat sobre quines han estat les incidències per les quals ha passat aquesta diada, i, d'altra banda, haver contribuït d'alguna manera a desvetllar, des de la perspectiva personal de cadascú, la inquietud autonomista que avui, afortunadament, sentim ja mots de mallorquins, que voldríem per aquesta vella i bella terra el millor futur que la Fortuna ens pugui deparar. Ara, qui pot, vol i deu que hi hagi la resta. Moltes gràcies fi felix any nou. Visca Mallorca!

A Mallorca, 30 de desembre del 1980

TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS

a
**CAN
OLIVER**

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

LLIBRERIA TURMEDA

Subministres escolars i didàctics

C/. Bisbe Cabanellas, 7a

Tel. 270866

Endemés dels llibres escolars de l'Ensenyament

PREESCOLAR - GENERAL BASICA - B.U.P. - COU

i F.P. hi trobareu tot tipus de llibres de divulgació

RESTAURANTE NATURISTA

C/. Francisco Suau, 14 Ctra. Valldemosa Palma de Mallorca 204185

ANTIGA IMPREMTA

oler

C/. Arquitecte Reinés, 2-4 - Telefon 214431 - Ciutat de Mallorca

**ÚLTIMA
HORA**

DUES EDICIONS DIARIES

**ARTICLES PER A NETEJA.
ADROGUERIA, PERFUMERIA,
FLORS I ARTICLES DE REGAL
"BAZAR ARAGON"**

Carrer Aragó, 140

EL SALVADOR: L'OFENSIVA MILITAR GUERRILLERA, ARA

En el moment d'escriure aquestes retxes encara no s'ha produït l'anunciada ofensiva final de la guerrilla salvadorenca. La "Direcció Revolucionària Unificada" (DRU) que fa de comandament únic dels diversos grups guerrillers integrats dins el "Frente Farabundo Martí de Liberación Nacional" (FMLN), ha donat ja les ordres adients a les columnes populars per tal de prendre posicions i adequar el programa tàctic en aquesta etapa que ja es considera decisiva: hom parla d'assalt al poder abans del pròxim dia vint de gener, data en què Reagan prendrà possessió de la Presidència dels Estats Units. Les tesis intervencionistes del president ianqui suposen indubtablement un perill immediat per als companys salvadorenques, i per això és òbvia l'acceleració per aconseguir la victòria final.

Per aconseguir aquest objectiu el FMLN té unes forces militars que, en grans trets, dividim en dos grups:

1. Forces interiors sota el comandament de la DRU. Són compostes alhora per la Guerrilla Zonal, que fustiga a determinats llocs del país; Milícia Popular, amb una tasca de defensa/atac de poblats; els Comitès de Barri, amb feines polítiques de conciençament i preparació progressiva de la vaga insurreccional; i l'Exèrcit Popular, el qual aconsegueix la funció d'atacar objectius "ferms", sòlids, de l'enemic: quarters,

grans combois molt vigilats per les forces de repressió, etc. Aquest Exèrcit Popular va perfectament uniformat i proveït d'armes pesants i d'assalt.

2. Brigada Internacional Panamenya a les ordres del comandant Hugo Spadafora, que fa dependre la seva estratègia militar dels plantejaments de la DRU. El metguerriller Spadafora ha anunciat la participació d'aquesta Brigada per a donar un suport d'armes i humà a les forces interiors. Aquest grup guerriller internacionalista és compost de companys de tots els països, llatino-americans i europeus, i ja tingué una actuació remarcable al Front Sud de Nicaragua durant la guerra d'alliberament.

Estratègicament, l'ofensiva final s'ha fonamentat damunt tres pilars claus: la vaga general, la insurrecció local i la guerra revolucionària. Podria assenyalar-se que des del punt de vista tàctic, la dinàmica revolucionària ha entrat de ple en la guerra revo-

lucionària amb matisos d'insurreccions locals a diferents llocs del país, els quals han donat el fruit de l'alliberament d'algunes zones departamentals. Amb tot, aquesta guerra no ha arribat encara amb claredat a la forma de guerra de posicions clàssica, per bé que aquesta casta d'acció bèl·lica pot ésser vista concretada precisament a les zones alliberades a què al·ludíem (front "defensiu-posicional") en lluita amb l'Exèrcit repressor (front "atacant-posicional").

D'altra banda, el marc geofísic d'acció és el camp i la ciutat. El cas d'El Salvador va mostrant clarament com les tàctiques rurals i urbanes es combinen fins a un tal nivell de complementació que permeten de desconcentrar forces de l'enemic a un país de dimensions reduïdes i de poc relleu muntanyenc. La guerrilla salvadorenca pot destacar, en el cas urbà, esquadres armades de murters, canons, RPG-2 (llança-granades) i fusells G-3 per atacar una caserna enemiga i un pic realitzada aquesta opera-

ció retirar-se en quinze minuts sense sofrir cap baixa i amb una precisió calculada al mil·límetre. Es a dir, l'Exèrcit Popular actua al cor mateix de Sant Salvador sostengut pels Comitès de Barris i la Milícia i sustentat per un aparat logístic de primera magnitud: camions, microbusos, etc.

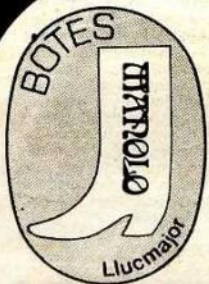
Aquesta tàctica, concebuda ja en un enquadrament militar avançat, es conjuga amb la típica guerrilla rural mòbil, i les columnes de milicians, que nodreixen l'Exèrcit Popular i actuen amb ell dirigits per un comandament comú per a tots tres. L'operativitat del FMLN està aconseguint, gràcies a la tasca política del "Frente Democràtic Revolucionario" (FDR), rellançar focus insurreccionals a distints punts del país: San Vicente, La Paz, Cuscatlán, Chalatenango, constitueixen ara per ara, els departaments alliberats que funcionen amb una productivitat agrícola normal, sense restar paralitzats econòmicament.

La vaga general insurreccional, darrer baula de l'estratègia, és el punt cabdal de la preparació revolucionària del poble i el desferment del llançament de l'ofensiva. Es en mans de la DRU de decidir, després d'analitzar el context internacional i la conjuntura interna, aquest moment clau del camí dret cap a la presa del poder pel poble.

Carlos Manera

BOTES BOTES

per a tots,
homes, dones, nins...
tot l'any!

C/. Miguel Munar, s/n
(davant escoles nacionals) LLUCMAJOR

LLEGIU

ÚLTIMA HORA

DUES EDICIONS DIARIES

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,
* TELEVISORS, etc.

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

L'IMPOSSIBLE "TERME MITJÀ"

El "Diari de València" del dia 26 de Desembre, a instàncies dels Srs. Joaquím Maldonado i Martí Domínguez, reproduïx un article de "Razon y Fe", signat pel jesuïta Santiago Petschen. De l'autor diuen els Srs. Maldonado i Domínguez que, fill d'alemany i de suïssa, ha viscut molt temps a València, ens coneix i ens estima. Com a mínim, és evident que li preocupem, perquè escriu sobre els temes polèmics en els que estem embolicats des d'una posició diu-nem que inèdita. Una posició de "terme mitjà", com es declara el títol de l'article.

El terme mitjà és difícil, i no només a casa nostra, on les baralles, malgrat la seva punyent agressivitat, tenen encara una vrsant pintoresca, sinó per tot arreu. El terme mitjà és un compromís, en fa la impressió, entre les aparicions, que deixa intacte i latent allò que hi ha en el fons. O siga, que el terme mitjà no és més que una treva. Potser per això, al "Diari de València", la reproducció ha estat feta els dies de Nadal.

Es clar que, per respondre a l'article en qüestió, seria millor reproduir-lo abans o al mateix temps, però com que tampoc a l'article de "Razon y Fe" s'han reproduït els textos que es refusen, entre ells un article meu publicat a "El País" el 4 de Setembre de 1979, pense que puc, sense massa escrúpols, resumir els seus punts més destacats i dir després la meua.

Santiago Petschen, l'autor que el signa, comença l'article tractant d'aportar una fórmula a la "qüestió de noms", referida a la denominació "País Valencià". No acaba de fer-li el pes això de "País". Troba que és impersonal, per dir-ho d'alguna manera. Lo de "Regne" ho deixa córrer —supose que perquè també és refusat per una part de les que es barallen sobre aquests problemes— i proposa dues fórmules: anomenar el tot com la part que és la capital i dir pura i simplement "València", o bé deixar que cadascú diga el que vulga. Així, uns diuen "País Valencià" i altres "Regne" o "Región", segons els vinga de gust. No aclareix si tindrà d'haver-hi una denominació diu-nem "oficial", com la que va proposar i tot seguit va retirar la UCD. Volia que ens anomenàrem "Comunidad Autónoma Valenciana". Es segur que cadascú denominarà el País Valencià d'acord amb el diu-nem que "programa" del partit pres. Com a mínim, és segur que els que l'hen anomenat sempre País Valencià seguirem anomenant-lo igual, passe el que passe. No estem per la "conservació" de cap "regne" ni per les insinuacions "regionalistes". Estem pel que hem treballat i treballarem. Ara bé, la fórmula conciliatòria d'anomenar el tot amb la part "quines possibilitats té? Cap. Ningú proposa res de semblant a un costat ni l'altre de la divisió polèmica. Els qui ens mantenim fidels al País Valencià no admetem la confusió. Seriem l'únic cas en tot l'Estat Espanyol. Perquè ni Santander accepta de dir-se Santander en tant que "regió autònoma", sinó que empra la denominació de "Cantabria". Les raons que tenim per no admetre això falsa "solució" són obviues. València ha viscut sempre d'esquena a la resta del País i reclosa en el seu perímetre urbà. Mai s'ha guanyat cap respecte com a "cap i casal" perquè mai ha estat "cap i casal". És a València ciutat on es couen les baralles polèmiques que ens afli-

geixen alimentades per una mena de auto-satisfacció pròpia de "bota-taulella" que induïx els de Castelló, posem per cas, a desconfiar dels "valencianets" de més enllà de la Plana Baixa. I no cal ni pensar en el refús que això de confondre la part amb el tot trobaria a les comarques del sud, on se senten valencians, certament, però no és tant que ciutadans de la ciutat de València, sinó més aviat contra la deixadesa d'allò que hauria de representar la ciutat i no representa.

Referent a l'idioma ho té clar Santiago Petschen, salvada l'excepció de la denominació, que troba normal que siga, no ja "valencià", sinó "llengua valenciana" fins i tot deixant de banda la imprecisió científica que, a hores d'ara representa. Però el fet que tal denominació haja estat emprada per alguns dels nostres clàssics —barrejant-la amb la "catalana"—, perquè hauria d'anular el progrés que representa la denominació única que els estudis filològics han plantejat per reforçar la unitat normal i desitjable? Renunciar a dir "català" al valencià és, per supòsit, una concessió de l'autor en favor del "terme mitjà" que postula i que, com podem anar veient, no és tan "terme mitjà" com sembla. Més aviat està a un costat, encara que no sols admeti, sinó declara, que la unitat de la llengua és indiscutible. Una unitat dividida en denominacions. En tantes com siguin populars o, si més no, conflictives.

Hi ha, però, una cosa que a Santiago Petschen no li és fàcil d'admetre. Arriba a dir d'ella que "una actitud tolerante i oberta —de justícia— como ésta (la d'admetre que d'idioma no n'hi ha més que un per tots plegats) encuentra dificultades para hacerse hasta hacer cuajar en madurez la identidad de un pueblo —que es lo único que debe interesar— si se sigue insistiendo en ciertas tomas previas de posición en que caen las tendencias catalanistas". Ja hi som en lo del "terme mitjà". Em cita per l'article esmentat de "El País" i afegeix que les tendències catalanistes en qüestió "aparecen casi cotidianamente y sin rebozos en abundantes publicaciones de Cataluña". Ens il·lustra amb exemples històrics d'intents semblants que han fracassat, com l'"asimilación de Austria por Alemania, o de los valones por parte de Francia, sin resultados positivos", i donant per cert que el cas dels Països Catalans —els maleïts Països en qüestió— és semblant als dels exemples que cita, afegeix: "Dicha tendencia política trabaja preparando la imaginación y fuerza un tanto la terminología". Tot seguit, diu: "De la lengua, pasa a la cultura, de ahí a la agricultura y a la industria", la qual cosa li recorda el capellà que volia parlar de la confessió el dia de Sant Josep i va recórrer al mètode d'indicar que, com que el sant era fuster, treballava amb la fusta i els confessoris són de fusta, doncs calia parlar de la confessió.

Heus aquí una manera ben singular d'anar cap al "terme mitjà". Es tracta de segar l'herba sota els pous dels de la "tendencia catalanista" perquè caminant damunt les pedres, s'adonen de l'error en el que viuen. I així, un cop penedit, tornen a l'única comunitat admissible entre els que, en tot cas, i en l'opinió de Petschen, es podrien anomenar "Països de llengua catalana". I prou. La sorpresa de Petschen seria notable si fes eixa proposició als de l'altre costat del "terme mitjà". Ni això admetrien.

Pot estar ben segur.

Cal reconèixer que els arguments anticalanistes —o, per matissar-ho, no catalanistes— del signant de l'article a "Razon y Fe" estan exposats amb bona educació. Permeten de contestar-li perquè no empra insults ni desqualifica massa radicalment. És per això que se li pot demanar com s'ho fa per aïllar l'idioma de qualsevol altra relació entre els pobles que el parlen, deixant de banda comparacions que, no és que siguin odioses, sinó que no responen a les mateixes dades. Perquè, com es pot parlar d'un idioma comú i oblidar la cultura comuna d'eixe idioma? I qui ha dit que ningú passa de l'idioma i la cultura a l'agricultura i la indústria sense passar abans per la Història? És que no hi ha Història comuna? És que no eren els mateixos els reis de totes les terres on es parlava català fins, almenys, el Compromís de Casp, i després, encara que des d'aleshores, varen ser diferents els Virreis? És que la Geografia no ens uneix? I, en cert sentit, l'agricultura i la indústria que ell cita. Perquè es pot ben dir que les relacions econòmiques més intenses del Paísos Catalans són les que es desenvolupen entre ells.

"Preparar la imaginación y forzar la terminología". Però ¿qui vulga convèncer d'uns objectius no fa això? ¿Què fa Petschen en tant que propagador del misatge religiós que és el seu ofici? ¿Cóm, sin o, s'ho faria? ¿Cóm prepara ell "els camins del Senyor"?

No s'hauria d'admetre que els Països Catalans han estat una realitat històrica en alguna mesura, sotmesos com estaven als mateixos Reis de la mateixa Corona, repoblat els del Principat —amb aragonesos certament— el Regne de València i el de Mallorca, etc.? És clar que restablir-los no pot ser avui res més que un objectiu polític que, a més a més, va contra la Constitució, on s'han cuidat d'impedir-ho. El camí és, certament, ben difícil. Però ¿ja de renunciar perquè és difícil? ¿De quina "nacionalitat" podriem parlar els valencians, doncs? Petschen creu, malgrat tot, que perquè es pugui arribar al "terme mitjà", no hem de "seguir insistiendo en ciertas tomas previas de posición en que caen las tendencias catalanistas". Que no es preocupe que això ja ho fan els líders dels partits parlamentaris d'esquerra i alguns d'extrema esquerra proclamant a tort i a dret la seva desvinculació de "qualsevol projecte referent als Països Catalans". Surten així al pas d'una acusació desqualificadora i mentidera emprada sistemàticament des de la dreta, per mirar d'atreure's una clientela que mai aconseguiran. No anem, doncs, a abandonar també els qui ens mantenim fermes, unes posicions sense les quals del País Valencià no en quedaria ja ni la "Región Valenciana". I ahí està la irracionalitat visceral amb què es planteja el problema de l'idioma com una prova. La tenacitat de Sanchis Guarnier, la paciència que ha consumit, no ha valgut per impedir que els del "Antiguo Reino" com més "antiguo" millor, a veure si el poden perdre de vista, tracten de consumir la secció lingüística per estalviar-se també la molestia de restablir una normalitat que en absolut desitgen, que per supòsit refusen. Sense cap "terme mitjà".

Vicent Ventura

Els traspassos i l'ensenyament

Tot el que en matèria autonòmica ens va "cedint" l'Estat central sempre arriba més tard que al Principat de Catalunya i amb una important minva del seu abast, per això ens hem anat acostumant a preveure el que obtindrem observant quines coses aconseguix la Generalitat i sent-ne, posteriorment, els obligats escapaments.

Partint, per tant, d'aquest fet ens hauria de preocupar de manera especial el contingut de la carta que el conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, Joan Guixart, ha adreçat a tots els alcaldes i directors de centres públics d'ensenyament del Principat per tal com, si a les Illes, arriba l'hora (el arriba), se n'ha d'elaborar una de semblant, amb els habituals canvis restrictius, les conseqüències que s'en poden derivar, quant a normalització lingüística, són clarament negatives.

A la carta, el conseller recorda, en primer lloc, que la Generalitat en fer-se càrrec dels funcionaris de l'Estat mantindrà "la totalitat dels drets que en relació amb l'Estat els reconeixen les disposicions legals vigents", cosa que, en principi, sembla raonable i no tractarem aquí.

Més envant assenyalava que per al personal docent el reciclatge en català no serà obligatori i apunta la conveniència que el facin voluntàriament. D'aquesta manera, altre cop, es posa de manifest que els drets individuals, (els que tenen els professors no-catalanoparlants perquè quan varen accedir a la seva plaça el català no era obligatori), són utilitzats en contra dels drets col·lectius, els de l'alumnat català.

Aquest fet és el punt més preocupant de la carta i ens augura uns seqüeles ben negres dins el nostre ensenyament quan l'"Interconsell" tenguí la necessitat de pronunciar-se en aquest punt.

Creure, tal com ho fa la Generalitat, que tot aquest professorat voluntàriament accedirà al coneixement del català només és possible si s'ignora que, en la majoria de casos, l'adquisició d'una plaça vitalícia equival a obtenir la llicència per no haver de fer cap altre esforç per estar al dia en matèria educativa, i si es desconeix que encara hi ha núcies de professors (s'ha de dir que cada vegada són mes pocs) que en assemblees, en claustres, dins les classes, etc., exigeixen que s'hi parli en castellà perquè, diuen, no ens entenen, encara que, a vegades, faci un bon grapat d'anys que viuen entre nosaltres.

Es inqüestionable que aquests professors gaudeixen d'uns drets adquirits a causa de l'antiga legislació, que encara perviu, els quals cal respectar; però, d'altra banda, és necessari que s'estableixin uns mínims obligatoris que tinguin com a finalitat impedir que puguin entrebancar l'avenç de la nostra llengua cap a la normalitat en tots els indrets i situacions. Si la llei no els estableix hauriem de ser nosaltres amb la nostra actitud els qui assenyalarem aquests mínims i, per això, ens serà necessari refusar els plantejges servils i diglòssics que tan endins ens han fet arrelat.

D'altra banda, la insuficiència del caràcter voluntari del reciclatge en català dels professors s'agreuja molt més a les nostres illes en el cas del professorat d'EGB ja que a l'Escola Normal de Ciutat l'assignatura "Llengua catalana" únicament és obligatòria al primer curs, la qual cosa fa que, a la pràctica, en surtin mestres que són incapaces de parlar la nostra llengua i, així, la necessitat de mantenir en funcionament els tan insuficients cursos de l'ICE s'eternitza.

Per acabar hem de dir que la normalització lingüística als centres d'ensenyament no s'aconseguirà mentre no es regulin els concursos de tràilats de funcionaris, sobretot docents, amb criteris que observin la, tan mala d'admetre, diversitat lingüística i nacional de l'Estat.

Joan Melià

UN NOU CONCEPTE EN L'EXHIBICIO CINEMATOGRAFICA, ARA 5 SALES AL VOSTRE SERVEI

Aquesta és una pel·lícula que cal veure

CEREMONIA DE LOS SENTIDOS
De D'agostino
y la presentación de "EVA" primer hemofronda en el cine mundial
COLOR POR TELECOLOR

"S"

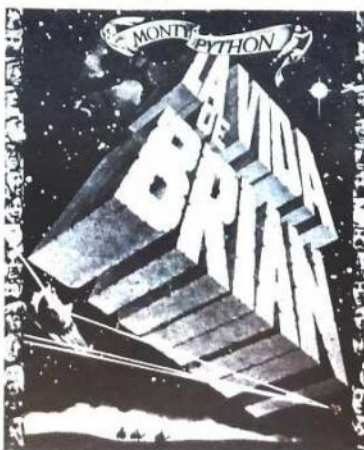
EL PRIMER OSCAR DE FELLINI!!!

"LA STRADA"

de FEDERICO FELLINI

Giulietta Masina
Anthony Quinn
Richard Basehart

• OSCAR MEJOR PELICULA EXTRANJERA
• LEON DE PLATA EN FESTIVAL DE VENECIA

Nace en Judea, en un pesebre, hace 20 siglos y recibe la visita de tres reyes de Oriente. Pero no es quien usted piensa. El es... sencillamente Brian.

HandMade Films presenta
LA VIDA DE BRIAN segun MONTY PYTHON
Escrita y protagonizada por
Graham Chapman John Cleese Terry Gilliam
Eric Idle Terry Jones Michael Palin
Productores Ejecutivos
GEORGE HARRISON & DENIS O'BRIEN
Producida por JOHN GOLDSTONE
Diseñada por TERRY GILLIAM
Dirigida por MONTY PYTHON

Copyright © 1979 Monty Python Pictures Limited
Todos los derechos reservados
Distribuida por CINEMA INTERNATIONAL CORPORATION

ELS LLIBRES DE LA MAGRANA

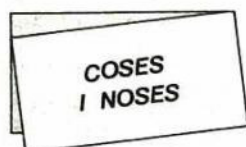
A cura de Llorenç Torrado.
Il·lustracions de Josep Uclès.

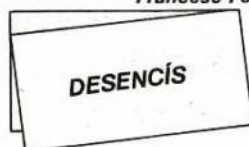
Empar Sabata.
A cura de Llorenç Torrado.
Il·lustracions de Francesc Artigau.

Ramon Casas,
Santiago Rusiñol
i Miquel Utrillo.
Il·lustracions
dels autors.
Pròleg de
Francesc Fontbona.

M. Aurèlia Campmany

Núria Albó
Premi Vila d'Arenys

H.G. Wells
Traducció de Just Cabot

Mercè Ibarz

Més d'un milenar

UNA CASA ESPECIALITZADA EN ALTA FIDELITAT

imatge i só

- * So Professional
- * Lloguer de pel·lícules
- * Cinema
- * Alta Fidelitat
- * Televisió
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 296174

CIUTAT DE MALLORCA

DIADA NACIONAL DE MALLORCA

r de mallorquins a la concentració nacionalista

(Redacció).— El passat dia 31 de Desembre, i convocada en solitari pel Partit Socialista de Mallorca (PSM), després de infructuoses reunions-convocatòries prèvies, se celebrà a la Plaça Major de Ciutat la Diada Nacional de Mallorca.

Davant d'un milenar de persones actuaren els grups musicals "Sa Gabella", de Capdepera, i els de tots conegut "Els Valldemossa", entremig el membre de la Comissió Executiva del PSM, Sebastià Serra, pronuncià un breu parlament, tot recordant als presents el caràcter reivindicatiu de la Diada amb una doble vertent. D'una banda, enllaçar amb la Història de la nostra terra, tot recordant l'entrada a Ciutat de les hostes del Rei En Jaume i l'inici de la cultura catalana a Mallorca. D'altra, el reivindicar per a Mallorca i Les Illes Balears un Estatut digne, amb àmplies competències, fugin d'una simple descentralització administrativa; denunciant els manejos de l'UCD i el consens dels partits estatalistes per tal d'augmentar el desencís del poble; denunciant a la fi, l'actuació de l'anomenada "Comissió dels Onze", "on s'està fabricant un Estatut lent, dolent, buit de continguts i competències, i d'esquenes al poble, on les propostes dels PSM de Mallorca i Menorca, úniques que donarien un contingut digne a l'Estatut, com pot observar-se al darrer número de "Mallorca Socialista" —recordà—, aquestes propostes han estat derrotades i ha fet pensar als PSM sobre la inutilitat de la seva presència a la Comissió Redactora en cas de seguir aquesta actitud".

Recordà als pobles de Còrsega, El Salvador, Uruguai, Argentina i Polònia, pobles que lluiten pel seu alliberament.

Finalment, es llegiren les adhesions rebudes de: la Petita i Mitjana Empresa de Mallorca (PIMEM), de la Junta Coordinadora de les Penyes del Real Club Esportiu Mallorca, de l'Obra Cultural Balear, de la Unió de Pagesos de Mallorca, del Partit Socialista de Menorca (PSM), de Nacionalistes d'Esquerra (de Catalunya), d'Euskadiko Ezquerria, del Partido Socialista del Pueblo Extremeño, del Partido Obrero Galego, i de la Unión del Pueblo Canario.

Acabà la festa, d'una manera simbòlica, llançant-se a l'espai el nostre estendard —la senyera quatribarrada— sostingut per un caramull de globus, i amb un fot crit de: Visca Mallorca Lliure!

SELVA

No, d'UCD a la festa de l'Estendard

A la sessió plenària ordinària de l'Ajuntament celebrada el dilluns dia 15 de desembre, dins l'apartat de Precs i Preguntes una regidora independent presentà un escrit a la consideració de tots els membres del Consistori, demanant que s'acordàs donar suport a la festa del 31 de desembre, engalanant la façana de la Casa de la Vila amb la figura del Rei En Jaume I la seva senyera el darrer dia de l'any. I que una representació de l'ajuntament assistís als actes a celebrar a Ciutat.

La proposta va esser rebutjada pel president d'UCD local, amb el total consentiment del Batle, ambdós posaren barra i no deixaren passar endavant la proposició de commemorar la festa del 31 de desembre, aniversari de la conquesta de Mallorca.

ALS SEUS PEUS, SENYOR BASSA

El primer tinent-batle del nostre Ajuntament és un home que té molta de facilitat per fer segons quines coses; a més d'esser un "public rela-

tions" de naixement, donar la mà i somriure és lo que millor fa. És un home incondicional de partit —d'UCD— que no té cap porta tancada al palau del Consell de Ciutat, ni cap racó desconegut i és per això que en el darrer plenari celebrat va dir que podíem estar ben agruats al Consell, fins i tot arribar a dir que podíem besar-li els peus per tantes de subvencions com ha concedit al municipi de Selva. Farem processó per besar-li els peus senyor Bassa.

ACTIVITATS CULTURALS

El dissabte dia 20 féu la presentació el Cor escolar de la Graduata de Selva. A més de cantar diverses composicions nadalenques y cançons d'amor i festeig —totes en la nostra llengua—; interpretaren diverses cançons amb flautes, xilòfon i la caixa de música xina. El nou grup coral despertà grans esperances, necessita continuar treballant, però han donat una gran passa per anar endavant. ¡Enhorabona i ànim als nins i als mestres!

El diumenge dia 21 al capvespre el "Cuarteto de Cuerdas Bentley" oferí un concert de música clàssica, interpretant diverses obres de Mozart, Dvorak, Haydn...

Per a finals del mes de gener a principis de febrer es pensa fer una sèrie de conferències per a la tercera edat.

CABORIES PER A L'ANY 1981

Quan veim que s'acaba 1980 i està a punt de començar l'any nou molts són els pensaments que passen per la mollera. ¿Serà possible arribar a controlar les despeses i els diners municipals? ¿Veurem els rètols dels carrers en la nostra llengua i amb noms populars i de la nostra història i cultura? Què fa el consistori per la normalització de la llengua? Quan s'acabaran les obres del cementiri i es llevarà el femer de devora la capella? Quan se cercarà una solució a la depuradora o fossa sèptica? Uep, i més coses...

Col·lectiu Selvatgi

PETRA

Ara, quan fa fred

Ara, quan fa fred, vora el foc, fumant la pipa i, de tant en tant golpejant un esquitet de conyac, és quan fa millor temps per poder pensar amb tranquil·litat en les coses que han anat passant pel poble durant aquest any.

Sense ànim d'entrar en polèmiques subterrànies, ni ganas de criticar, sino tan sol volent transcriure els pensaments, traspasant-lo a un tros de paper, com si fos un diàleg amb mi mateix.

Quasi no ha canviat res. Bé, si tant vols, qualche cosa pareix que vol eixir, per-

què hi ha gent que te ganes de fer feina, de fer coses per Petra. Però també n'hi ha d'altra, que sols alena per empenyar, perquè no es faci res pel poble.

La vida?, com sempre; cada dia, a les mateixes hores, als mateixos llocs, sempre hi trobam la mateixa gent. Els dilluns, a discutir de futbol. Els dimecres, mercat. Els dies que n'hi ha, al cinema. Els diumenges, el matí a missa, i la tarda al futbol i a missa qui no hi ha anat el matí. I vengam una altra setmana

coll-avall, anant fent i criant pel.

I l'Ajuntament? Bé, com sempre, i vostè? Jo també, gràcies. Qui dies passa, anys empeny. I envant i força. I a força d'empenyar, a lo millor...

I el futbol? Com "la bola", tu, per amunt i per avall, rondat-rodant, i què més vols, enguany tenim equip, entrenador, també tenim oposició, sí, sí, idò; com el Barça!; no fotis, nano, quin farol! Quin gol? Sí, això mateix: GOOOOL!

També s'ha format una agrupació folklòrica (en el

millor sentit de la paraula). Ah, sí, sí. Ja són ganas de ballar! A Petra són això, o ballam o no ballam. Però també n'hi ha molts que "la" ballen. Bé, tu, fora verbes, és vera això? És clar que sí, home; sempre s'ha d'anar per endavant, perquè si t'atures, fotut. I el ball és com tot: S'ha de procurar millorar i sempre mirar de no quedar estancats; no sols hem de tenir un grup per actuar a les festes familiars! Idò, a afinar cordes i a ballar! Ja la ballarem, ja!

També han enclatinat carrer. Quasi tots. Ara tendrem aigua corrent, sí, que corr, sobretot quan plou. Ja tenim l'aparcament acabat. O quasi. O sigui que es va fent feina, en particular en la qüestió d'obres públiques. Molts d'anys i que durí!

Tenguerem un mes cultural, organitzat per la comissió de cultura de l'ajuntament. Conferències i teatre. Molt bo va ser, això, tu, collonut. Llàstima que coses d'aquestes es facin tan en compta-gotes. Però, el que jo dic, mentre vagi gotejant, enhorabona!

Hauria d'haver parlat més de vosaltres, home. Un altre dia ja ens estendrem més. Poc a poc ho direm tot.

Des d'aquí, molts d'anys a tothom. I procurarem durant el 81, exposar-nos la vagueria i escriure més sovint. I així podré estar més temps entre vosaltres.

Fins sempre.

Jaume Dam
Castillo

ALGAIDA

Una nova Publicació

Amb alegria i satisfacció volem des d'aquí saludar l'aparició a Algaida d'una nova publicació periòdica: ES SAIG. L'ànima de la revista és un grup de joves amb inquietuds i ganas de fer feina, joves que demostren que no són sols bones intencions que tenen, ja que darrerament venen realitzant una sèrie d'activitats molt elogiades dins el poble: campaments d'estiu, festivals de música, grup d'esplai per al Jots, ordenació de la Biblioteca Municipal... I ara una revista, Es Saig.

Com diu a la presentació, surt com a Butlletí d'una Entitat (Obra Cultural Balear a Algaida) per motius purament legalistes, però està oberta a tothom, Entitats i persones amb ganas de fer feina pel poble. El número 0 s'ha repartit gratuïtament pel poble, i consta d'un article d'En Miquel "Quitxero" sobre infraestructura sanitària als pobles, N'Andreu "Majoral" fa uns comentaris a la postura de la gent davant la situació política local un any i mig després de les eleccions municipals. En Biel Janer Manilla fa uns comentaris sobre la importància que pot tenir una publicació com aquesta per al retrobament de les nostres arrels com a poble. En Jaume "Toledo" posa la nota humorística amb una de les seves característiques gloses. El canvi dins l'església actual és el tema que en Miquel Mulet exposa a la plana que li pertoca. No podria faltar la nota esportiva, a càrrec d'En Joan Trobat, acabant amb una simpàtica entrevista amb el soci més vell del C.D. Algaida, molt popular dins el camp de futbol: L'amo en Miquel Sis que malauradament va morir el passat dia 26 de desembre.

Es una revista interessant per a la gent de la vila, i que necessita el recolzament de tot el poble si volem que tenguí continuïtat, cosa que és d'esperar vista la il·lusió i ganas de fer feina de tots el col·laboradors. Ara es tracta de fer una campanya de subscriptors, ja que aquest és el suport econòmic que necessita tota publicació.

Col·lectiu

S'ARENAL DE MALLORCA

Ecologia

Es un fet molt esperançador, el que totes les forces polítiques de S'Arenal s'hagin posat d'acord aquesta vegada en la lluita ecologista a la nostra zona.

Tal volta sia perquè tocam les conseqüències de la balearització, perquè veim que els hotels de la part de Llucmajor són buits i els perquè veim que els hotels de la part de Llucmajor són buits i els de la part de Ciutat estan funcionant cosa ben comprensible. Els turistes i, això ho saben els tours operators, volen sol, aire, paisatge bonic, una cosa que els urbanitzadors de la Platja de Ciutat van aconseguir, encara que no del tot —a la vora de mar les edificacions són massa altes—, no ens hem destranyat per tant que el casc antic de S'Arenal-Llucmajor els turistes només hi vulguin habitar els mesos d'estiu, i que els s'arenalers que guinguin se'n vagin a altres indrets a viure deixant les cases de trenta metres d'alçada dins uns carrers de sis metres d'amplària als proletaris immigrants.

Una ciutat amb els carrers amples —amplària del carrer, alçada de l'edifici—, voravies amples perquè la gent hi pugui circular i passejar, arbres als carrers, això és la ciutat ideal, i volem aquesta ciutat no només pels propietaris i turistes, la volem també pels obrers. Tots tenim dret a la qualitat de vida que suposa l'aire, el sol, —que diuen, surt per a tots—, el silenci, la pau de les ciutats ben fetes.

Perquè els especuladors una vegada construïts els seus gratacels, gratacels amb paret mitjanera i, a carrers de sis metres, se'n van a viure a Cala Blava o a Son Verí. No volen habitar a la seva obra.

La denúncia feta per Sastre Hotels S.A. a l'Ajuntament de Llucmajor, per haver donat llicència de construcció a un edifici de les característiques abans esmentades davant un dels seus hotels, ens demostra que els s'arenalers comencen a despertar-se i defensen els seus interessos en contra de l'Ajuntament de Llucmajor, que pensa només en treure bons interessos de la seva colònia.

La agrupació de gent amb interessos tan diversos com associacions de veïnats, club náutics, agrupació d'hotellers tots com un sol home en contra de la construcció de la plataforma per a descarregar petroli dins la nostra badia, umple d'esperança als que lluitam per una Mallorca nostra, feta a la nostra mida on la tecnologia ens ajudi a viure millor però sense que aquesta tecnologia ens escapi de les mans.

Sabem que aquesta plataforma, embrutaria l'aigua de la nostra mar, fins i tot sense comptar amb la possibilitat d'un erro humà o tècnic que d'ocórrer, faria que el turisme fugís a altres indrets de la mediterrània per una bona colla d'anys.

I amb això hi perdriem tots, però els qui més hi perdriem seriem els proletaris ja que perdriem l'únic que tenim: el lloc de feina.

Hem d'esperar que l'Ajuntament de Ciutat i els altres Ajuntaments els termes dels quals són banyats per la Badia de Palma ens ajudin a aquesta lluita i, que el Consell de Mallorca prengui mesures a favor nostre en aquest assumpte.

L'ecologisme és quelcom a tenir molt en compte a la nostra zona.

Mateu Joan Florit

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA
és popular i és de Mallorca

C. O. P. E.
MALLORCA

**BAR S'HOSTAL
DE MONTUÏRI**

**Especialistes en pa amb
oli i cuixot**

SINEU

L'amo En Biel de Sa Rota. Un pagès de llei

FITXA.— Nom: Biel Alomar Munar. Malnom: Biel "Caragol"; Ell prefereix que l'anomenin Biel "Perotí". A Sineu tothom el coneix per: L'Amo en Biel De Sa Rota. Data de Naixement: 26 novembre 1894, a Sineu. Profissió: Conrador amiter, jubilat, ara, és clar. Profissió dels pares: Conradors. Estat civil: Viudo; dues vegades. 9 fills. 18 néts. 10 renets.

L'Amo en Biel és home baix de talla física, com 1,65 metres, i d'un pes aproximadament de 65 kgs. Sempre va més estirat que un fus i coriós com ell totsol. Negú diria que ha complert 86 anys. Un que no el coneixés li faria 60 anys com a màxim. Cà, no tants! Alça un cap de perdiu escalivada que fa mirera. No perd calada de res. No se li escapa res. La mirada més viva que un caliu encès, rebosteja per tot arreu. L'Amo en Biel té la mirada deixondida d'una fura àvida i curiosa. Quan estàs amb ell, sembla com si no gosassis a fer res dubtós, ni davant d'ell ni darrera, perquè endevines que ell, tanmateix se n'adonaria. Té el posat xalest d'un jove de 20 anys. Somriu amb un somriure "punyetero", com de geneta...

Quan li vaig haver pogut explicar perquè hi anava, l'home es va posar "en situació", i donant-se una mica d'importància, va començar a parlar, i parlar, i parlar...

— "Vaig néixer a les vuit ò a les vuit i mitja (?) de dia 26 de novembre de 1894. Es diu de Santa Catalina. I vaig néixer un nin d'un metro. Però, té que et resulta que ma mare va perdre sa llet i jo em vaig arrufar, (riu), i ja em veus!, vaig quedar petit. I ma mare deia: Es un nin fort, però sa mare no té llet i es disminueix... (riu). Mon pare nomia Toni Alomar Gelabert, i ma mare Angela Munar Creixell. Ma mare era de Sineu i mon pare descendia de Sa Serra o de Llobí. A ma mare li deien de "Ca'n Caragol". Jo som "perotí", perquè sinó, faria bord a mon pare. I no ho era bord, mon pare. Ara, hi ha molta de gent que em diu "De Sa Rota". Ja està bé..."

— "Noltros érem 5 germans. Jo era es segon d'es darrera. Calla. Calla veuràs. Saps que n'hi hauria de pocs que a sa meua edat t'ho sabessin explicar an això..., i jo t'explicaria de quan vaig combregar i tot. Mira, érem 79 que combregàvem de 10 anys, i jo era es número 78; es segon d'es darrera. No sabia res, jo. Jo estava llogat. No havia anat a escola mai, jo. Si quasi mai vaig estar a ca nostra, jo! Anava llogat. Me'n vaig anar de ca nostra d'edat de 10 anys, llogat amb en Costa de Son Rossinyol, m'escoltes?; i l'any 1915 vaig anar a sa plaça, a Ca'n Real. I fins ara".

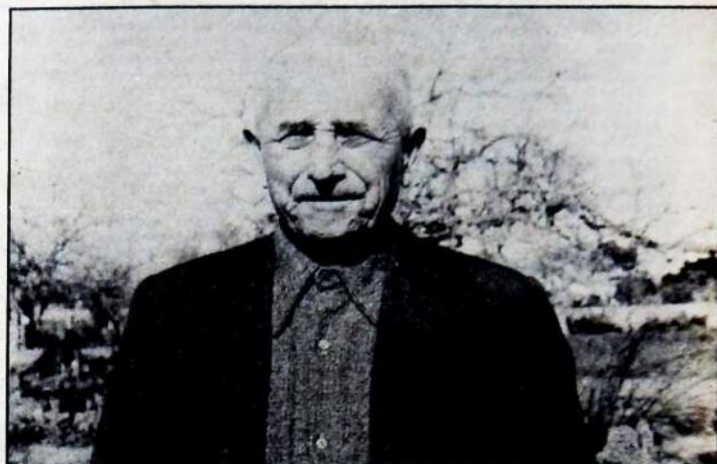
— "Noltros, llavors, a sa possessió, mos fofiem un bon plat de sopes escaladades a les quatre d'es matí. A les quatre d'es matí et dic! Si, quasi no hi veien. Es parellers s'aixecaven i berenaven a les 4 d'es matí: sopes! Sopes i olives i un glop d'aigo. Res de vi. Aigo. No n'hi havia de vi. O el se bevia un altre... Bé, i, llavors, es migdia, mira, calle i t'ho diré, veuràs, a una possessió hi havia moltes de maneres de menjar. Allà menjàvem arròs, fideus, faves, confits..., no, de menjar, menjàvem bé. De carn? No de "tita", gens ni mica, no. Molta verdura. Molta col. Sa carn se le solia menjar es senyor. Jo li anava a cercar, an es tren. La se feia dur de Ciutat".

— "A sa possessió, cada cosa i cada persona tenia es seu "empleo". Escolta, calla

veuràs, sst, heil, escolta, punyeta! "S'oguer", que era es qui se'n cuidava de ses "egos", també entrava sa llenya. Callau, putes! Escolta es sermó et dic! Idó, "s'oguer" duia sa llenya per calar foc en es forn, en haver de pastar. Es porquers, entraven sa llenya a dins sa casa a sa majorala. Es pastors, entraven s'aigo. I llavors, es pastors, també se'n cuidaven de pastar i de fenyar".

— "Després, em vaig casar amb na Margalida. An es 21 anys, em vaig casar. Feia feina a Ca'n Real. Des d'es 15 anys que hi feia feina, a Ca'n Real".

— "Idó, com et deia, l'any 1919 em vaig casar. I me'n vaig anar a viure a Sa Rota. L'any 19 vaig sembrar i l'any 20 vaig recol·lir. Molts no ho saben an això. Escriu. I vaig tenir 9 fills. 4 d'una dona, i 5 de s'altra. L'any 1925, per Sant Miquel, vaig enviuar. Bé, idó, després, l'any 26, em vaig tornar a casar amb una germana de sa primera dona, na Tonina, que també se'm va morir, fa uns anys... Bé, de sa segona dona, mos varen néixer 5 fills més. Ho veus com me'n record de tot? A voltros, es joves, de què vos serveix tenir molta de lletra, si no vos ne recordeu de què heu dinat avui?

Molta de lletra dins es cap, però res. I de què vos serveix sa lletra? Perquè, veus, jo no en sé de lletra, i tu en saps, i de què vos serveix es cap? De res. De poca cosa, de vegades. O no és ver? "

— "Bé, deiem que, mira, jo vaig dur de matrimoni..., amb sa primera dona, 10 anys i amb sa segona, 51, què trobes? Pren llum de na pintora, tu".

— "No. Es temps de sa guerra, a mi no em molestaren per res. Jo era "requeté". I ets allots també. Fotre, fent feina p'es Reals, què vols? Ho érem "requetés". Hi anàvem vestits. I saps que hi anaven de "curros" ets allots, amb aquella gorreta vermella...! Uep!, no mos aficarem amb negú, però, eh? "

— "Idó, sí; jo des de l'any 20 que he conrat Sa Rota. A mitges amb so senyor sempre. A mitges. Vaig tenir vaques, també. En tenguérem 23 anys, de vaques. Bé, tu venies a cercar sa llet... Ja me'n record, ja..."

— "I tira envant".

— "Però, què vols que et digui més? Et penses que m'has de confessar, tu, ara, fotre! Au, au. Què cobr d'es "retiro"? D'es "retiro" d'en Franco? D'això d'es govern d'en Suárez? (l'Amo en Biel "vacila" quantitat, com podedu observar), idó d'es "retiro" cobr 10,280 pessetes.

— "No, Biel, jo no me'n pened de res de lo que he fet. De res. Perquè tot ho he fet

amb consciència. I lo que importa és això, que un homo faci ses coses amb consciència... I quan jugava si que en passava de gust de guanyar... Si putes! "

— "Encara pagaria haver-ne fetes més de pardalades. Sí. Ben fetes, però, eh?, ben fetes. No estic fart de res, no. Encara ara pagaria... Pagaria... Bé, i què t'he d'anar a contar, jo, ara! Que el tenc com un blé de llum d'oli?, cà barret!, pensa-t'ho! (i fa "es xot", com diu ell)".

— "No, no puc venir a pasturar p'es poble, Biel. Ets un poc ca de poble, tu, eh? No bec, jo. No puc beure. He d'anar alerta, no-fos-cosa-no-fos-cosa. Ara me n'aniré a arreglar ets animalets, i llavors a veure si rescabalaré es deu drets que vaig perdre ahir vespre en es "burret".

I el sol es ponía, més allà del campanar del Convent de les monges tancades, descomponent la llum en una mescladissa de groc-taronges i blaus. Em vaig donar que a la fi havien llevat un munt de grava que hi havia, davant La Sala; que aquests, de vegades, en lloc de donar llum, donen fum. Feia fred. Fotre i n'era el temps!

Biel Florit Ferrer

"TELE-HOGAR"

2 ANYS GARANTIA TOTAL

BENEFICIAU-VOS D'AQUESTA SENSACIONAL GARANTIA EN LES MILLORS MARQUES EUROPEES DE TV AIXO ES UNA ALTRA MERAVELLOSA OFERTA DE:

Carrer Nicolau de Pax, 16 Ciutat de Mallorca tel. 279750

ESTABLIMENT

L'ESTATUT DEL PSM (II)

ARTICLE 24.

1. Els poders de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i Pitiuses seran exercits a través del Consell General o Parlament, de la Junta General o Govern i del seu President, dels Consells Insulars i del Tribunal Superior de Justícia.

2. El funcionament de les institucions esmentades serà regulat per les lleis del Consell General, d'acord amb la Constitució i el present Estatut.

CAPITOL II EL CONSELL GENERAL O PARLAMENT

ARTICLE 25.

1. El Consell General representa els pobles de les Illes Balears i Pitiuses.

2. El Consell General té la seu a la Ciutat de Mallorca, però podrà celebrar reunions a altres indrets de les Illes Balears i Pitiuses en la forma i supòsits que la llei determinarà.

3. El Consell General és inviolable.

4. Correspon al Consell General:

a) Exercir la potestat legislativa, tant en allò que es refereix a l'elaboració i aprovació de lleis pròpies, com al desenvolupament de les lleis marc o lleis de bases de l'Estat, d'acord amb l'article 150 de la Constitució.

b) Exercir la iniciativa de reforma de la Constitució, segons el que hi disposa l'article 166.

c) Aprovar els pressuposts de la Comunitat Autònoma.

d) Elegir d'entre els seus membres el President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i Pitiuses.

e) Impulsar i controlar l'acció executiva i política de la Junta General o Govern de les Illes Balears i Pitiuses.

f) Designar el Senador que representarà la Comunitat Autònoma al Senat. La designació s'haurà de fer en convocatòria específica per aquest tema i en proporció al nombre de consellers de cada Grup Parlamentari. El Senador designat haurà d'esser conseller del Consell General com a Senador quan cessi com a conseller o quan li correspongui segons la Constitució.

g) Sol·licitar del Govern de l'Estat Espanyol l'adopció i presentació de projectes de llei i presentar davant la Mesa del Congrés de Diputats proposicions de llei, en els termes de l'apartat 2 de l'article 87 de la Constitució.

h) Interposar el recurs d'inconstitucionalitat i personar-se davant el Tribunal Constitucional en els conflictes de competència, prevists a l'apartat c) del número 1 de l'article 161 de la Constitució.

i) Fixar les previsions de caire polític, social i econòmic que d'acord amb l'apartat 2 de l'article 151 de la Constitució hagi d'aportar per a l'elaboració dels projectes de planificació.

j) Aprovar i decidir les transferències o delegacions de competències administratives a favor dels Consells Insulars o altres ens del territori de la Comunitat Autònoma.

k) Examinar i aprovar els comptes de la Comunitat Autònoma sense perjudici del control que correspongui a altres organismes d'àmbit estatal o del territori de les Illes Balears i Pitiuses.

l) Esser escoltat i rebre la informació que li haurà de proporcionar el Govern de l'Estat sobre Tractats Internacionals, així com en relació als projectes de legislació duanera, financera i tributària, en matèries d'interès específic per a les Illes Balears i Pitiuses.

m) Aprovar el programa de la Junta General o Govern i exigir-li responsabilitat política, així com al seu President, en la forma que establirà una llei del Consell General.

n) Autoritzar i supervisar els convenis i acords de cooperació que s'estableixin amb altres Comunitats Autònomes.

o) Les competències que li assigni la Constitució, el present Estatut, les lleis de l'Estat o les pròpies del Consell General.

ARTICLE 26.

1. Podran esser elegits consellers del Consell General els ciutadans de l'Estat Espanyol inscrits com a residents en el cens electoral de les Illes Balears i Pitiuses, sempre que siguin majors d'edat i es trobin en el ple exercici dels seus drets civils i polítics.

2. Seran electors al Consell General tots els ciutadans de l'Estat Espanyol majors d'edat que figurin en el cens electoral de les Illes Balears i Pitiuses.

ARTICLE 27.

1. Els consellers del Consell General seran inviolables pels vots i opinions que emetin en l'exercici del seu càrrec.

2. Durant el seu mandat, els consellers del Consell General no podran esser detinguts ni retenguts pels actes delictius comesos en el territori de les Illes Balears i Pitiuses, salvant en cas de flagrant delict i correspondrà de decidir, en tot cas, sobre la seva inculpació, presó, processament i judici, al Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears i Pitiuses. Fora d'aquest territori la responsabilitat penal serà exigible en els mateixos termes davant la Sala de Justícia del Tribunal Suprem.

ARTICLE 28.

1. El Consell General tindrà un President, una Mesa i una Diputació Permanent. El Reglament del Consell General en regularà la composició, funcionament, període de sessions i formes d'elecció. L'aprovació i reforma del Reglament requerirà la majoria absoluta dels membres del Consell General.

2. El Consell General funcionarà en ple i en Comissions. Les Comissions Permanents podran elaborar i aprovar lleis, sense perjudici de la capacitat del plenari per a reclamar-ne el debat i aprovació en qualsevol moment del procés legislatiu.

3. D'acord amb el Reglament podran esser creades comissions especials d'investigació.

4. El Reglament determinarà el nombre mínim de consellers per a la formació dels Grups Parlamentaris, la intervenció d'aquests en el procés legislatiu i les funcions de la Junta de Portaveus. Els Grups Parlamentaris participaran a totes les Comissions en proporció als seus membres.

5. El Consell General es reunirà en sessions ordinàries i extraordinàries. Les sessions extraordinàries seran convocades pel seu President, per acord de la Diputació Permanent, a instància de la Junta General o Govern, o a petició d'una quarta part dels consellers o del nombre de Grups Parlamentaris que fixi el Reglament. També es reunirà en sessió extraordinària a petició del President de la Comunitat Autònoma. Les sessions extraordinàries s'hauran de convocar amb un ordre del dia específic i seran clausurades un cop hagi estat examinat.

6. Els acords del Consell General, per esser vàlids, tant al Ple com a les Comissions hauran d'esser adoptats en reunions reglamentàries amb l'assistència de la majoria dels components i per aprovació de la majoria dels presents, llevat dels casos en què el Reglament o la llei exigeixin un quòrum més alt.

7. El vot en el Consell General és personal i no delegable.

ARTICLE 29.

1. El Consell General elegirà d'entre els seus membres una Diputació Permanent que representarà els Grups Parlamentaris en proporció a la respectiva importància numèrica.

2. La Diputació Permanent serà presidida pel President del Consell General.

3. La Diputació Permanent tindrà la funció de vetlar pel poder del Consell General quan aquest no estigui reunit, hagi estat dissolt o hagi expirat el seu mandat.

4. Quan el Consell General hagi estat dissolt o hagi expirat el seu mandat, la Diputació Permanent n'exercirà les funcions fins a la constitució del nou Consell General, i un cop constituït li donarà compte de les matèries tractades i de les decisions preses.

ARTICLE 30.

1. La iniciativa legislativa correspon als consellers del Consell General, a la Junta General o Govern, als Consells Insulars i als pobles de les Illes Balears i Pitiuses.

2. Els consellers del Consell General i la Junta General podran exercir la iniciativa legislativa d'acord amb el Reglament del Consell General.

3. Els Consells Insulars podran presentar proposicions de llei d'àmbit insular o interinsular, iniciativa que haurà d'anar avalada

per una quarta part dels consellers del Consell General o per un Grup Parlamentari, d'acord amb el que estableixi el Reglament.

4. La iniciativa popular exigirà un mínim de cinquanta mil firmes i es durà a terme en les condicions que establirà una llei del Consell General.

5. Qualsevol llei aprovada pel Consell General podrà esser sotmesa a referèndum quan ho sol·licitin, en un termini de dos mesos, un mínim del deu per cent dels electors. Si el resultat de la consulta fos negatiu, la petició de referèndum abrogatiu no es podrà reproduir fins al cap de dos anys.

ARTICLE 31.

1. El Consell General serà elegit per un termini de quatre anys i estarà integrat per consellers elegits per sufragi universal, igual, lliure, directe i secret.

2. El Consell General serà elegit d'acord amb un sistema de representació proporcional que assegurarà l'adequada representació de les diverses zones del territori, en els termes que preveu l'apartat 1 de l'article 152 de la Constitució.

3. La celebració de les eleccions al Consell General tindrà lloc entre els trenta i els seixanta dies de la fi del mandat, i en cap cas coincidirà amb el període electoral de les Corts Generals de l'Estat.

4. Una llei del Consell General regularà l'elecció dels seus membres, fixarà el nombre entre seixanta i vuitanta, i les causes d'inelegibilitat i incompatibilitat.

ARTICLE 32.

1. El Consell General, mitjançant l'elaboració i aprovació de lleis, exerceix la potestat legislativa. Aquesta potestat només podrà delegar-la en la Junta General o Govern, facultant-la per dictar normes amb categoria de llei en termes idèntics a aquells que per als supòsits de delegació de les Corts Generals al Govern de l'Estat estableixen els articles 82, 83 i 84 de la Constitució.

2. Les lleis del Consell General seran promulgades, en nom del Rei, pel President de la Comunitat Autònoma, el qual n'ordenarà la publicació en el "Boletí de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears" en el termini de quinze dies de la seva aprovació, i en el "Boletí Oficial del Estado". A efectes de la seva entrada en vigor regirà la data de la seva publicació en el "Boletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears". La versió oficial castellana serà la de la Comunitat Autònoma.

ARTICLE 33.

1. El Consell General mitjançant una llei podrà nomenar un "Jurat d'Agravis" per a la defensa dels drets fonamentals i llibertats públiques dels ciutadans, a efectes de la qual podrà supervisar i investigar les activitats de l'administració de la Comunitat Autònoma.

2. Una llei del Consell General establirà l'organització i funcionament del "Jurat d'Agravis".

CAPITOL II EL PRESIDENT

ARTICLE 34.

1. El Consell General elegirà entre els seus membres, i el Rei el nomena, el President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i Pitiuses.

2. El candidat a President, per esser elegit, haurà de presentar al Consell General el programa polític de la Junta General o Govern que vulgui formar, i sol·licitar la confiança del Consell General.

3. Per esser vàlida l'elecció del President aquest haurà d'esser elegit per la majoria absoluta dels diputats, en la primera votació, i per majoria simple en la segona, en reunió que s'haurà de celebrar dins les quaranta-vuit hores següents.

4. Si transcorreguessin trenta dies a partir d'aquesta votació per a la investidura del President sense que cap candidat hagués obtingut la confiança del Consell General, el Rei el dissoldrà i convocarà noves eleccions.

ARTICLE 35.

1. El President ostenta la més alta representació de la Comunitat Autònoma i la ordinària de l'Estat a les Illes Balears i Pitiuses.

tiuses.

2. El President designa el Vice-president i els restants membres de la Junta General o Govern de les Illes Balears i Pitiuses, i en presideix, dirigeix i coordina la seva actuació.

3. El President serà políticament responsable davant el Consell General. La responsabilitat penal del President serà exigible en els mateixos termes que els assenyalats per als consellers del Consell General.

4. Una llei del Consell General, aprovada per majoria absoluta, determinarà la forma d'elecció, cessament, estatut personal i altres atribucions del President.

5. En cas d'absència o malaltia del President de la Comunitat Autònoma, el President del Consell General ostentarà la representació oficial de les Illes Balears i Pitiuses, sense perjudici que la Junta General o Govern estigui interinament presidida pel Vice-president o per un dels seus membres designat pel President de la Comunitat Autònoma.

6. El President de la Junta General o Govern de les Illes Balears i Pitiuses podrà delegar temporalment funcions executives i de coordinació en algun dels seus membres.

CAPITOL III LA JUNTA GENERAL O GOVERN

ARTICLE 36.

1. La Junta General és l'òrgan col·legiat de govern de les Illes Balears i Pitiuses, amb funcions executives i administratives. La seva composició, estatut, nomenament, cessació i atribucions dels seus membres seran regulats mitjançant una llei del Consell General, aprovada per majoria absoluta.

2. Els Jurats o membres de la Junta General, que no requeriran la condició de consellers del Consell General, seran nomenats i cessats pel President.

3. La Junta General o Govern estarà integrada pel President, Vice-president i Jurats.

4. La Junta General respon de forma solidària davant el Consell General, sense perjudici de la responsabilitat directa de cada membre de la Junta General per la seva gestió.

5. La responsabilitat penal dels membres de la Junta General serà exigible en els mateixos termes que s'estableixen per als consellers del Consell General.

6. La seu de la Junta General serà la Ciutat de Mallorca, però podrà reunir-se a qualsevol lloc de les Illes Balears i Pitiuses prèvia convocatòria.

7. La Junta General podrà establir organismes, serveis i dependències a qualsevol de les Illes Balears i Pitiuses, d'acord amb el que estableix el present Estatut.

ARTICLE 37.

La Junta General té la potestat reglamentària, i elabora el pressupost de la Comunitat Autònoma. Li podran esser atribuïdes altres facultats d'acord amb la llei.

ARTICLE 38.

1. La Junta General podrà interposar el recurs d'inconstitucionalitat.

2. Per iniciativa pròpia o per acord del Consell General, la Junta General podrà personar-se davant el Tribunal Suprem en relació amb els conflictes de competència a què es refereix la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 161 de la Constitució.

ARTICLE 39.

1. La Junta General cessarà:

a) Després de la celebració d'eleccions al Consell General.

b) Per dimissió, incapacitat o mort del seu President.

c) Per la pèrdua de confiança del Consell General.

2. La pèrdua de confiança es manifestarà mitjançant l'acceptació per majoria absoluta de la moció presentada a tal efecte que haurà d'esser proposada, com a mínim, per una tercera part dels membres del Consell General i haurà d'incloure un candidat a la Presidència de la Comunitat Autònoma. Si la moció de censura fos rebutjada, els seus signataris no podran presentar-ne altra fins al termini d'un any.

3. La Junta General cessant continuarà en funcions fins a la presa de possessió de la nova Junta General.

ARTICLE 40.

Totes les normes, disposicions i actes emanats de la Junta General i de l'administració de la Comunitat Autònoma que ho requereixin seran publicats en el "Boletí de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i Pitiüses". A tots els efectes aquesta publicació serà suficient per a la validesa dels actes i entrada en vigor de les disposicions i normes de la Comunitat Autònoma. La seva publicació en el "Boletí Oficial del Estado" es farà d'acord amb la normativa dictada per l'Estat.

CAPITOL IV ELS CONSELLS INSULARS

ARTICLE 41.

1. Els Consells Insulars són organismes de representació, govern i administració dels seus respectius pobles i territoris, d'acord amb la Constitució, el present Estatut i el que disposin les lleis del Consell General.

2. Els Consells Insulars seran els de Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera.

3. Serà garantida la representació del poble de Formentera en el Consell Insular d'Eivissa-Formentera.

4. Els Consells Insulars seran elegits per sufragi universal, igual, directe i secret, mitjançant un sistema de representació proporcional que assegurí l'adequada representació de les diverses zones del territori, en els termes que preveu l'apartat 1 de l'article 152 de la Constitució.

ARTICLE 42.

1. Cada Consell Insular tindrà un President i una Junta Insular o Govern.

2. Els Consells Insulars funcionaran en Ple i en Comissions.

ARTICLE 43.

1. Cada Consell Insular elegirà d'entre els seus membres un President.

2. Una llei del Consell, aprovada per majoria absoluta, determinarà la forma d'elecció, cessament, estatut personal i altres atribucions dels Presidents dels Consells Insulars.

3. El President representa el Consell Insular i en dirigeix i coordina l'acció de la Junta Insular o Govern.

4. Els Presidents són políticament responsables davant el propi Consell Insular i el Consell General.

ARTICLE 44.

1. Les Juntes Insulars són organismes de govern dels Consells Insulars amb funcions executives i administratives.

2. Una llei del Consell General regularà la composició de les Juntes Insulars, així com el nomenament, cessació i atribucions dels seus membres.

3. Les Juntes Insulars responen políticament davant el Consell Insular respecte de forma solidària, sense perjudici de la responsabilitat directa de cada un dels seus membres.

4. Les Juntes Insulars actuaran coordinadament i d'acord amb la Junta General o Govern de la Comunitat Autònoma.

ARTICLE 45.

1. Els Consells Insulars, dins el seu respectiu àmbit territorial, tendran facultats per dur endavant el desenvolupament legislatiu i l'execució, dins el marc establert per les lleis del Consell General, sobre les competències següents.

a) Propostes de demarcacions territorials, alteracions de termes municipals i denominació oficial dels municipis i topònims.

b) Ordenació i foment de la política de muntanya, serveis forestals, vies pecuàries i pastures.

c) Ramaderia i agricultura, d'acord amb l'ordenació general de l'economia.

d) Caça.

e) Recursos i aprofitaments hidràulics, canals i regadís.

f) Assistència i serveis socials. Promoció social de la infantesa, la dona, la família, la tercera edat, els disminuïts físics, psíquics i sensorials. Entitats benèfiques i assistencials.

g) Patrimoni arqueològic, històric, artístic i monumental. Arxius i biblioteques, museus, conservatoris i belles arts, sense perjudici de la legislació estatal.

h) Ordenació del territori i litoral, urbanismes i habitatge. Medi ambient i ecologia.

i) Transports terrestres, carreteres, camins, ports de refugi i aeroports esportius i, en general, tots els que no duguin a terme activitats comercials.

j) Obres públiques.

k) Promoció i gestió del turisme, d'acord amb l'ordenació i planificació d'aquesta matèria establerta per tot l'àmbit de la Comunitat Autònoma.

l) Esports, lleure, esports i espectacles.

m) Vigilància i protecció dels seus edificis i instal·lacions.

n) Fires insulars.

o) Qualsevol altra competència que pugui esser transferida o delegada mitjançant una llei del Consell General.

2. Una llei del Consell General determinarà les formes de control i coordinació que se reserva la Junta General o Govern de les Illes Balears i Pitiüses sobre les competències assumides pels Consells Insulars.

ARTICLE 46.

1. Correspon als Consells Insulars la facultat per formular al Consell General les sol·licituds de noves competències, d'acord amb el present Estatut.

2. Els Consells Insulars integraran en la seva organització els serveis corresponents per tal de dur a terme les competències que els atribueix el present Estatut i les que els puguin esser transferides o delegades mitjançant lleis del Consell General.

3. Una Comissió Mixta, integrada paritàriament per vocals designats per la Junta General i per la Junta Insular respectiva, serà encarregada de fixar els termes en què les competències seran transferides pel Consell General als Consells Insulars.

ARTICLE 47.

Els Consells Insulars, a més de les funcions que compleixin dins la Comunitat Autònoma, seguiran exercint les competències que detenten com a òrgans de l'Administració Local.

ARTICLE 48.

1. El Consell General transferirà als Consells Insulars totes les matèries que aquests sol·licitin i puguin assumir, d'acord amb la Constitució i el present Estatut.

2. Els Consells Insulars podran transferir voluntàriament al Consell General les competències que es vegin en la impossibilitat d'exercir, d'acord amb el que determinarà una llei del Consell General.

ARTICLE 49.

La Junta General o Govern coordinarà l'activitat dels Consells Insulars en tot allò que pugui afectar els interessos generals de la Comunitat Autònoma.

CAPITOL V

EL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA

ARTICLE 50.

El Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears i Pitiüses, en el qual s'integrarà l'actual Audiència Territorial de Palma, és l'òrgan jurisdiccional en què culminarà l'organització judicial en el seu àmbit territorial i davant el qual s'esgotaran les successives instàncies processals, en els termes de l'article 152 de la Constitució i d'acord amb el present Estatut.

ARTICLE 51.

1. La competència dels òrgans jurisdiccionals a les Illes Balears i Pitiüses s'estén:

a) En l'ordre civil, a totes les instàncies i graus, inclosos els recursos de cassació i de revisió.

b) En l'ordre contenciós-administratiu, a totes les instàncies i graus quan es tracti d'actes dictats per la Junta General o Govern i per l'Ajuntament de la Comunitat Autònoma, en les matèries de la legislació de les quals correspongui de manera exclusiva a la Comunitat Autònoma, i en primera instància quan es tracti d'actes dictats per l'Administració de l'Estat a les Illes Balears i Pitiüses.

c) A les qüestions de competència entre òrgans judicials a les Illes Balears i Pitiüses.

d) Als recursos sobre qualificació de documents referents al dret privat de les Illes que hauran de tenir accés als registres de la propietat.

2. En la resta de matèries es podrà interposar, quan s'escaigui, davant el Tribunal Suprem, el recurs de cassació o el que correspongui segons les lleis de l'Estat i, si s'escau, el de revisió. El Tribunal Suprem resoldrà també els conflictes de competència i jurisdicció entre els Tribunals de les Illes Balears i Pitiüses i els de la resta de l'Estat Espanyol.

ARTICLE 52.

1. El President del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears i Pitiüses serà nomenat pel Rei a proposta del Consell General del Poder Judicial. El President de la Comunitat Autònoma ordenarà la publicació d'aquest nomenament en el "Boletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i Pitiüses".

2. El nomenament dels magistrats, jutges i secretaris del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears i Pitiüses s'efectuarà en la forma prevista a les lleis orgàniques del Poder Judicial i del Consell General del Poder Judicial.

ARTICLE 53.

A instància de la Comunitat Autònoma, l'òrgan competent convocarà els concursos i oposicions per a cobrir les places vacants a les Illes Balears i Pitiüses de magistrats, jutges, secretaris i tot altre personal al servei de l'Administració de Justícia, d'acord amb allò que disposi la llei orgànica del Poder Judicial.

ARTICLE 54.

1. Els concursos, oposicions i nomenaments per a cobrir les places vacants a les Illes Balears i Pitiüses de magistrats, jutges, secretaris judicials i altre personal al servei de l'Administració de Justícia seran efectuats en la forma prevista en les lleis orgàniques del Poder Judicial i del Consell General del Poder Judicial, i hi serà un mèrit preferent l'especialització en dret de les Illes Balears i Pitiüses. En cap cas no es podrà establir l'excepció de naturalesa o veïnatge.

2. L'organització i el funcionament del Ministeri Fiscal correspon íntegrament a l'Estat, de conformitat amb les lleis gene-

rales.

ARTICLE 55.

Quant a l'Administració de Justícia, llevat de la militar, correspon a la Comunitat Autònoma:

1. Exercir totes les facultats que les lleis orgàniques del Poder Judicial i del Consell General del Poder Judicial reconeguin o atribueixin al govern de l'Estat.

2. Fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a les Illes Balears i Pitiüses i la localització de la seva capitalitat.

3. Coadjuvar en l'organització dels tribunals consuetudinaris i tradicionals i en la instal·lació dels Jutjats, sotmetent-se en tot cas a allò que disposi la llei orgànica del Poder Judicial.

ARTICLE 56.

1. Els notaris i els registradors de la Propietat i Mercantils seran nomenats per la Comunitat Autònoma, de conformitat amb les lleis de l'Estat. Per a la provisió de notaries els candidats seran admesos en igualtat de drets, tant si exerceixen en el territori de les Illes Balears i Pitiüses, com a la resta de l'Estat Espanyol. En aquests concursos i oposicions, serà mèrit preferent l'especialització en dret de les Illes Balears i Pitiüses. En cap cas no es podrà establir l'excepció de naturalesa o veïnatge.

2. La Comunitat Autònoma participarà en la fixació de les demarcacions corresponents a Registres de la Propietat i Mercantils per acomodar-les a allò que es disposi en aplicació de l'article 55, apartat 2 d'aquest Estatut. També participarà en la fixació de les demarcacions notariales i del nombre de notaris, d'acord amb allò que preveguin les lleis de l'Estat.

(Continuarà)

Cartes a "Mallorca Socialista"

La llengua meynspreada

De lamentable es pot qualificar l'actitud de tots els assistents a la reunió conjunta Ajuntament de Lluçmajor-Veinats de S'Arenal que tingué lloc a finals del desembre passat.

La primera fallada, fou del batle de Lluçmajor, en demanar si tots entenien el català. Es clar que alguns forasters digueren tot d'una que no ens entenien i exigiren que la reunió fos en castellà. Això, evidentment és mentida, aquests s'arablers immigrants fa més de deu anys que són aquí, escolten l'Informatiu Balear i l'entenen, llegeixen les cartes al Director als diaris quan parlen de S'Arenal encara que estiguin escrites en català i, les entenen. Però són uns imperialistes i per així exigeixen que se'ls parli en la llengua de l'imperi.

Aquesta gent, no sap que la Constitució Espanyola al seu art. 3 diu:

El Castellà és la llengua oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la.

Les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives Comunitats Autònomes d'acord amb els seus Estatuts.

La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.

A les Illes no tenim encara Estatut d'Autonomia, però s'està redactant i ben preat el tindrem. A la Comissió dels Onze, s'ha arribat al consens en aquesta matèria. El redactat del nostre Estatut, dirà més o menys:

La llengua pròpia de les Illes Balears i Pitiüses és el català.

La llengua catalana és oficial a les Illes Balears i Pitiüses, així com també ho és el castellà a l'Estat Espanyol.

I aquí ve la bo:

3. Tots els ciutadans de les Illes Balears i Pitiüses tenen el deure de conèixer ambdues llengües i el dret a usar-les.

I bé, nosaltres els mallorquins, mai negarem el dret que tenen els castellans-parlants a usar la seva llengua. La poden usar tant com vulguin. Però nosaltres tenim segons la Constitució i segons l'Estatut el dret a usar la nostra llengua dins els nostres territoris i, ningú, molt menys quatre analfabets—ens el poden negar.

Els tenen el deure d'entendre el català, igual que nosaltres tenim el deure d'entendre el castellà.

Els tenen el dret d'emprar el castellà, igual que nosaltres tenim el dret d'emprar el català.

I això estarà ben prest escrit a l'Estatut de les Illes. Si algú ens nega aquest dret, podrà i deurà ser denunciat davant els tribunals de justícia, la Constitució Espanyola i l'Estatut de les Illes són lleis, el qui trepitja la llei haurà d'esser castigat.

Cap castellà podrà ser discriminat per qüestió lingüística, però tampoc cap mallorquí i això ha de quedar clar.

Es clar que alguns d'aquests forasters immigrants podran perdre la ciutadania balear si no compleixen el seu deure d'entendre les dues llengües oficials a Mallorca.

Els clar que nosaltres, com totes les nacions, també podem tenir estrangers. Els immigrants de qualsevol indret de l'Estat Espanyol

el mateix que els immigrants d'altres indrets de la terra, que són molts a Mallorca, poden continuar essent estrangers si no es volen integrar a la nostra comunitat i, nosaltres els respectarem, però, nosaltres ens farem respectar. Aquesta gent no tindrà cabuda a les nostres reunions. Els seus drets ciutadans s'han de veure restringits, si no volen carregar amb els seus deures. Un deure de tots els ciutadans d'aquesta terra serà entendre la nostra llengua i, és hora que se digui ben clar. Els qui es desentenien d'aquest deure seran considerats estrangers, és a dir ciutadans de tercera, igual que són ciutadans de tercera els estrangers a totes les nacions de la terra.

Seguint amb la Constitució Espanyola, i per explicar els drets dels estrangers veurem que diu així:

Art. 32.
Els ciutadans tenen el dret a participar en els afers públics, directament per mitjà de representants lliurement elegits en eleccions periòdiques per sufragi universal.

Tenen el dret d'accedir en condicions d'igualtat a les funcions i als càrrecs públics, amb els requisits que les lleis assenyalin.

Per aquestes mateixes raons, els qui vulguin esser estrangers dins la nostra Comunitat Autònoma, haurien d'estar exclosos de càrrecs públics dins la nostra comunitat.

Mateu Joan Florit

**DIFONDRE
"MALLORCA SOCIALISTA"
ÉS PARTICIPAR EN LA LLUITA
DEL NOSTRE POBLE**

Sa Dragonera, la lluita continua

Amb el 20 de febrer de 1980, la lluita ecologista a les Illes feia un alé davant la decisió del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme; en acceptar el recurs d'alçada posat per dos missers, contra l'acord de la comissió d'Urbanisme del 20 de maig de 1977. La decisió d'Obres Públiques va ésser molt ben acollida per la major part de la gent de les Illes i els grups culturals, ecologistes i partits polítics.

La cançó "Dragonera petita..." es converteix en una esperança a la festa del 12 d'abril de 1980. Havíem guanyat una batalla, però no la guerra. Era una treva dins la reivindicació del Patrimoni Natural de les Illes. Els nostres esforços no havien estat estèrils. Al cap de tres anys arribava la decisió de l'Administració Central. I en aquest cas favorable al poble mallorquí.

Sa Dragonera, ja al primer moment, es converteix en un símbol de les zones que encara no havien estat "balearitzades". De les zones humides, les serres, els illots, les marines, etc. de les Balears que encara romanen intactes i que van ésser festejades pels especuladors i urbanitzadors. No lluitaven tan sols pels valors científics i paisatgístics de la Dragonera, que són molts. Sinó també pel que representava, i representa; la conservació de la Naturalesa, l'aprofitament racional dels recursos de les Balears, i una societat més humana on no imperin els interessos privats d'una minoria, sinó la veu d'un poble i la seva subsistència.

Sa Dragonera va ésser una espina. Era difícil imaginar com milers de persones se mobilitzaren per salvar-la. I més a un poble com el nostre que durant tota la seva història ha rebut cops de pertot.

Amb la resolució del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme semblava que les aigües se calmaven definitivament. Sa Dragonera se convertia en una esperança cap a la conservació dels darrers llocs verges, intocats

pels especuladors i urbanitzadors. Aquella batalla guanyada ens donava forces per a continuar lluitant amb més força que mai.

Però no ha estat així. La bubota especuladora i urbanitzadora no se donava per vençuda, i posava un recurs contra la resolució del 20 de febrer de 1980. Després d'uns mesos Obres Públiques acceptava el recurs posat per PAMESA. Feia anques enllera, entrant dins la contradicció.

PAMESA aprofita l'ocasió per invertir altre pic; surt amb afirmacions categòriques que han anat desorientant la gent. Però no ens assustem tan aviat i no ens deixem enganyar. Encara no està dita la darrera paraula, ni molt menys. Basta llegir l'Última Hora del 12 de desembre de 1980 on la gent del GOB posa els punts damunt les ins. Encara resta una resolució d'Obres Públiques del 29 de 1980 en què rebutja el recurs posat per l'empresa urbanitzadora, contra l'acord de la Comissió d'Urbanisme del 7 de maig de 1978.

Tan sols resta als Tribunals aclarir els embulls i les contradiccions sorgides fins ara. A part d'aclarir una sèrie de punts que resten a la foscor sobre la línia de protecció de la Serra de Tramuntana; el procés d'elaboració del Pla Provincial, passant per les successives subsanacions de deficiència del Pla General d'Andratx, fins arribar a la tramitació del Pla Parcial i Especial de l'Illa de Sa Dragonera.

La lluita per Sa Dragonera es mou en dos fronts: el jurídic i el polític, per la concienciació i mobilització del Poble. Des de cap punt de vista podem tolerar que poc a poc vagin caient les nostres Illes, Serres, zones humides, costa, etc. La conservació de la Naturalesa s'ha de dur en conjunt. No és tan sols salvar una espècie animal o vegetal, és molt més: és conservar el medi ambient en què viui i que ens enrevolta.

El catàleg de zones a protegir d'ICONA-MOPU són llocs a salvar sigui com sigui. Zones no negociables com el nostre Patrimoni Artístic o Cultural. La Dragonera és innegociable igual, posem per cas que el Castell de Bellver, la Seu o la Llotja.

S'ha de conservar intacta tant pels seus valors biològics com paisatgístics, etc. El Patrimoni Natural de les Illes és un llegat dels nostres avis i ha d'ésser dels nostres nèts. Per als nostres descendents.

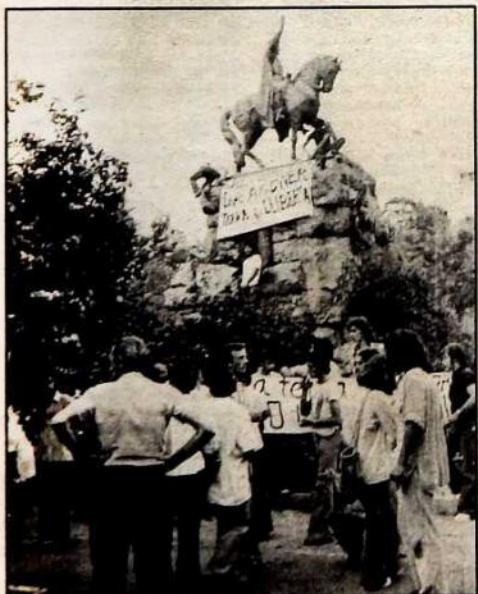
Ja estam farts de tanta hipocresia i demagogia. Els moviments ecologistes arreu del món han sorgit en contraposició a la política absurda en contra de la Naturalesa, el Medi Ambient o una vida més humana, duita per uns determinats grups econòmics. Grups que poc o gens s'han preocupat per l'agricultura, la ramaderia o la pesca. Gent que tan sols cerca el poder i els beneficis immediats a costa del Poble, fonamentats en una política inflacionista i especuladora.

"Les espases segueixen en l'aire. La lluita per Sa Dragonera, per la conservació de la naturalesa, per unes ciutats més humanes continua".

De què serveix sembrar 40.000 pins a Sa Dragonera si vol ésser urbanitzada? Què serà d'aquestes tones de raticida que s'han escampat per Sa Dragonera? No serà una mortandad en cadena? Les sargantanes, gavines i peixos segurament es veuran afectats pel verí. De què ens servirà matar les rates si també matam la vida a l'Illa? No volem que se malinterpreti com passarà. No estam en contra de matar les rates de Sa Dragonera. Tot al contrari. Així com matarem les cabres, que tan de mal feien a la Flora, a la vegetació; crec que també és necessari matar les rates. Però... S'ha pensat quines poden ésser les conseqüències d'aquesta ratitització sobre la fauna de Sa Dragonera, sobre les seves pesqueries?

Les espases segueixen en l'aire. La lluita per Sa Dragonera, per la conservació de la naturalesa, per unes ciutats més humanes continua. La guerra no s'ha perdut. De tots nosaltres depèn el final. La política turística irracional duita fins avui no ens treurà de l'actual crisi econòmica. Es necessari l'aprofitament racional dels nostres recursos.

Guillem Alomar
(GOB)

A Llucmajor,
poble industrial
i sabater,
la qualitat, artesanía
i bons preus
es donen la mà a

*Vosté
en coneix*

Manuel Garcia Moreno
C/. Mayor, 39 • Tel. 66 02 35 • LLUCMAJOR

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martels Brazzy
Nina Ricci
Pertegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebedia...

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca